

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Min Svanesang

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Min Svanesang", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 304. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid82322/facsimile.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

St. St. Blicher

Min Svanesang

Digtet i en langvarig og som dødelig anset Sygdom.

Længe er der siden jeg var ung.
Haaret graaner, Gangen vorder tung.
Vaar og Sommer ere længst forbi.
Vinterklædt er Resten af min Sti.

Hjertet taber stedse Lyst paa Lyst –
Som sit visne Løv et Træ i Høst –
Længsel efter Længsel slumrer ind,
Alt som Glædens Roser paa min Kind.

Jordens Skjønhed falmer Dag for Dag,
Solens Glands bliver meer og mere svag.
Blomsten hænger uden Skjær og Duft.
Maanen sygner i sin Taageluft.

Alting ældes – Hvad da ældes? Nej!
Det er ikke Verden; det er Jeg,
Jordens Liv gjenfødes Aar for Aar –
Jordens Herre har kun engang Vaar.

Herren lægge skal sin Herskerstav.
Liden Blomst fremspirer paa hans Grav,
Barnligt smilende til Himlen seer –
Han derunder er kun Støv og Leer.

Stakkels Konge! Og det er nu saa:
Land og Rige Du forlade maae:
Paa din Kiste sidste Vældesglands
Sees en Krone eller Laurbærkrands.

Jå, saa er det. – Sol staaer dybt i Vest.
Som en Gravsang lyder Natteblæst.
Alt fornemmer jeg hiin kolde Haand,
Hvor den stille løser Baand paa Baand.

Lyriske Digte

Løs dem, milde Engell! løs dem hver,
Som har fængslet mig til dette Her!
Løs mig selv af faldefærdigt Huus!
Lad det synke saa i eget Gruus!

Jag mig Livets Sorger brat afsted!
Lad de gamle Glæder følge med!
Alle vige bort nu! – Alle? Nej!
Een ledsage mig paa nye Vej!

Kom Malvina! søde Datter Du!
Ræk din gamle Fader Harpen nu!
Længe hang den urørt, ej forglemt,
Sidstegang den til hans Barm bli'er klemt.

Tøver Du! Dit Blik har Frygt og Tvivl.
Skuf mig ikke med dit tvungne Smil!
Mørkt vel er mit Ansigt, koldt mit Bryst;
Men herindenfor er varmt og lyst.

Kys mig Engel – oi din Kind er vaad.
Til de mørke Timer spar din Graad!
Let om Hjertet maae Du lytte til
Svanesangen, jeg Dig sjunge vil.

See Malvina! det er atter Vaar;
Solen i sin Ungdomsglands fremgaaer:
Trindt omkring os toner Fuglesang:
Blomstersmykt er grønne Foraarsvang.

See Malvina! Jeg er ung igjen,
Dandser let paa Blomstergulvet hen:
Hjertet svulmer frit i glade Bryst,
Aahner trygt sig mod hver Foraarslyst.

St. St. Blicher

Skjønne Foraar! Glædens rette Høst!
Purpurklædt som Morgensol i Øst,
Smiler til det gamle Barn paa ny:
Alderdømmens skumle Skyer flye. --

Barnets Engle ere atter nær,
Straalende i Haabets Himmelskjær
Om mig som en Blomsterkrands de staae,
Milde Længslets Æolsharper staae.

Hør Malvina! der er Een iblandt,
Den som først mit unge Hjerter vandt,
Som for alle og i alle dog
Stærkest mig og sødest til sig drog.

Ja! jeg kjender Dig, den samme nu,
Som da først Du trylled Sind og Hu.
Dig i første Ungdomsglands jeg seer --
Ak! men jeg er ej den samme meer.

Nej -- Og dog, nu est Du mere Min,
End da fordum Du mig kaldte Din:
Ynglingshertet var blandt Mange deelt;
Snart tilhører det Dig ene heelt.

Slaa da Harpen! ungdomstærk og varm.
Kryst din Fæstensgave til din Barm!
Du med den mig fæste sidste Gang!
Nu jeg sjunger vor Guldbryllupssang.

Fold nu dine Englevinger ud!
Kom og tag mig, Du mit Hjertes Brud!
Himlen sine Brudeblus har tændt:
Snart til Festen nu din Brudgom hent!

Brudeskammen, som jeg knæler paa,
Jorden, synker. Højt i Æthren blaa
Dyd til alle mine Længslets Hjem
Før mig, Himmelbrud! af Mørket frem!

Lyriske Digte

Tag, Malvina! Harpen hun mig gav!
Rør den, Datter! paa din Faders Grav!
Tag i Arv min bedste Glæde her!
Bedre vente den Forløste der.

Trækfuglene

Naturconcert

Praeludium

Sig nærmer Tiden, da jeg maa væk,
Jeg hører Vinterens Stemme;
Thi ogsaa jeg er kun her paa Træk,
Og haver andensteds hjemme.

Jeg vidste længe, jeg skal herfra;
Det Hjærtet ikke betynger,
Og derfor lige glad nu og da
Paa Gjennemreisen jeg synger.

Jeg skulde sjunget lidt meer maaskee –
Maaskee vel ogsaa lidt bedre;
Men mørke Dage jeg maarte see,
Og Storme rev mine Fjædre.

Jeg vilde gjerne i Guds Natur
Med Frihed spændt mine Vinger,
Men sidder fast i mit snevre Buur,
Det allevegne mig tvinger.

Jeg vilde gjerne fra høien Sky
Udsendt de glædere Sange;
Men blive maa jeg for Kost og Ly
En stakkels gjældbunden Fange.

Tidt ligevel til en Smule Trøst
Jeg ud af Fængselet titter,
Og sender stundom min Veemodsrøst
Med Langsel gennem mit Gitter.